

Η «Επιτυχία» καλαιών έργο του ρεπερτορίου της κ. Κυβέλης Θεοφορίδου επικλήθειν εις τήν επιφάνειαν αυτής τής μέρας και παίζεται με άριστη επιτυχία. Μία άμερικάνια εκατομμυριοτής και ιδιότροπη πέφτει σε μία θαλακή επαρχιακή πόλη και τήν αναστατώνει φυσικά πιά να έινε έραστή. Άλλ' όλα τα ενδιαφέρον και ή πρωτοτυπία είναι πώς τον κινεί. Αρχίζει με χορδές προσβολές και του επιτίθεται με χονδρά προσβλητικά λόγια, επειδή τάχα, άκουσε να λέν πώς και αυτός ήταν ήδη έραστής της, και υποθέτει ότι αυτός είναι που διέδωσε αυτές τής φήμες. Δηλαδή, για να του πη πώς τής άρέση και τον θέλει, πηγαινει από πολύ μακριά, άνοιτά στο πέλαγος. Και εδώ είναι (6. πράξις) το περίεργον θέλγητρο αυτού του έργου, χονδρού σε μερικά σημεία του, αλλά στην ύψη του και τήν παρατήρησι του φίλου και συμπαθητικού, Η κ. Κυβέλη ήταν άλλοτε πολύ καλλίτερη στον ρόλον. Ο μίρατος νόμος του βάρους και του χρόνου αρχίζει να τήν βίγη και ή χάρη της μωρτζει κόπον και προσπάθειαν. Άλλά βεβαίως τήν βλέπει κανείς εύχαρίστως, βοηθησών και τριών άριστα κομψών τουαλετιών, ιδίως τής μιας πολύ Άμερικάνικης, πραγματικώς.

Ο κ. Χριστομάλλης έχει στιγμές καλές. Άλλα θέλει πολύ περισσότερο μπρίο ε ρόλος του. Ο πραγματικός του ρόλος είναι σπινός, αλλά από άδεξιότητα. Είς τήν πραγματικότητα ένας μεγάλος θρασύς (Και εις τήν κρίσιμον στιγμήν, εις τήν άραν που ζητεί τήν συμφωνηθείσαν άμοιβήν, ένα φίλι, το αποδεικνύει.) Συνεπώς: άκαιτεί ο ρόλος μπρίο, εις άρισμένα σημεία, πολύ μεγαλύτερο.

Ότε ή κ. Μουστάκα, οτε ή κ. Δημηπούλου είχαν τίποτα κοινόν με τούς ρόλους τών. Πολύ πονηρή και όχι κορίτσι οίκογενείας, ούδέ κατ' ελάχιστον, ή πρώτη, πολύ άλιγον επαρχιώτικα νοικοκυροβλα ή δευτέρα, με τήν φωνή της, που τήν ταξιδιεί εις πύσαν κατηγορίαν άλλην εκτός εκείνης τής επαρχιώτικας νοικοκυροβλας... Τέλος πάντων, αυτό το πράγμα δεν ονομάζεται θέατρο! Εάν θέλετε να μάθετε ή είναι αυτό το θέατρο που σας λέμε και ος ξαναλέμε, κατέχτε καλά τήν κυρία Παπαζαφειροπούλου σ' ένα ρόλον μιας έγγλέζας νεάμ—νεέ—κομπανί. Δεν λέγει λέξι, δεν άνοίγει το στόμα της. Άλλά το θαυμάσιο κεφάλι της, ή λιτή μιμητή και ή ακίνητη, αν είναι δυνατόν, κίνησι της είναι αυτό που ονομάζομε θέατρο και που άτυχώς, το άγνωσών, πάρα πολλοί ήθοπαίοι με 20 έτων, πολλάκις, παίρην.

Ο κ. Λούης σπιντέρνει καλλ τόν επαρχιώτη σύζυγο, πεινασμένο για καλό θηλικό και καρτωμένο ως τσοσ μες στην άξιοπρέπια του. Άλλ' εδη ή παράστασις φθίνει και ξεφυχά από έλλειψιν άρέξεως πραγματικής, φαντασίας αληθινής, ήθοποιίας δουλεμένης, αν εξαίρεσομε, βεβαίως, τήν κ. Κυβέλη Θεοφορίδου.

Για όλα τα λοιπά έργα εις το προσεχές. Και ήδη δίδω τόν λόγον εις τόν λαμπρόν Συνάδελφόν μου κ. Κώστα Οσκόνομιδή, τόν αγαπητό μου άρχισοντάκτη του «Εθνους» που εδέχθημε εθγενέστατα να με αντίκασταστήση εις τήν στήλην αυτήν για τήν κριτική του «Ανθρώπινου» του κ. Ξενοπούλου, επειδή δεν έπρόφθασα να τό ιδώ.

ΒΙΑΧΕΛΜ ΜΑΓΙΣΤΕΡ